

EL CONTAGI DE LA TELEVISIÓ ESPECTACLE

L'any nou d'Àngel Casas

«Un programa català amb aires internacionals, seguint la pauta nord-americana de la televisió espectacle». Aquesta és una de les definicions que Àngel Casas fa del seu programa, que tornarà a la TV3 el pròxim any. Un poc abans, però, hi haurà l'especial de cap d'any, en el qual Àngel Casas treballa en aquests moments.

Sergi Pàmies

L'Àngel Casas ens ha citat al cabaret Belle Epoque del carrer de Muntaner, on s'està gravant el superprograma de Cap d'Any de TV3. A l'escenari, el conjunt anglès Frankie Goes to Hollywood segueix el ritme d'un tema propi, envoltat de fum i de càmeres de televisió. Han de repetir diverses vegades perquè el *play-back* no acaba de sortir. Esperem. L'Àngel Casas s'ho mira i, de tant en tant, diu alguna cosa referida al temps de gravació, a les presses, a l'humor dels músics... Després, algú intenta explicar als membres del conjunt anglès que han de dir «bon any nou» en català i que s'entengui.

Una traductora els explica com es pronuncia i els músics se l'escolten somrient. Tenen ganes de divertir-se i quan van a gravar diuen «bon cony nou». Riuen ells i algun anglès més. Els de l'equip no estan per bromes, miren el rellotge, s'impacienten. Tornen a gravar. Els anglesos repeteixen «bon cony nou» i riuen tant o més que abans. Finalment, graven el misatge. Diuen «bon any nou» en català i s'entén. Acaba la sessió i l'Àngel Casas es recorda de nosaltres. Ens demana excuses per l'espera i ens explica els problemes d'una gravació. Diu que prefereix els programes en directe perquè són més intensos, però, alhora, menys pesats. Acomiada col·laboradors, Josep Maria Bardagí, director de l'Orquestra del Programa, Quico Pi de la Serra...

—Jo vaig començar fent periodisme a l'any seixanta-set i curiosament, en premsa en català, que és una cosa insòlita per a l'època, al *Telestel*. En Sempronio, que n'era el director, va saber que jo escrivia en català i em va demanar d'escriure-hi. Vaig fer una secció que es deia Tuset Street, que parlava de la modernitat de l'època.

Després vaig fer ràdio, a Radio Jovenut, més tard, cinc anys a Radio Barcelona, més endavant a Radio Nacional i ara estic a Catalunya Ràdio.

En premsa, vaig fer de crític musical al *Fotogramas* durant deu anys, amb una secció que es deia Musicollage. He estat al *Correo Catalán*, al *Mundo Diario*, els sis anys que va durar, on feia una columna diària sobre el pop. També vaig escriure un llibre que es titulava *45 Revoluciones en España*. He fet dues pel·lícules amb Francesc Bellmunt: *La nova cançó* i *Canet Roc*. A televisió vaig fer el Popgrama des de Madrid amb Carlos Tena i Diego A. Manrique. Al circuit

català de Televisión Espanyola van començar el *Musical-Express* que més endavant va passar al primer canal. I, al 1983, vaig passar a TV3 per fer el primer programa de cap d'any i el *Show*. Amb aquest, serà el tercer cap d'any que faig. A part d'això, he escrit molt. He col·laborat a *La Vanguardia*, a *Destino*, a *Lecturas*, he dirigit la revista musical *Vibraciones*, que vaig fundar, i moltes altres coses.

—*¿Quines diferències vas notar entre treballar per a Televisió Espanyola i TV3?*

—És molt diferent. No és el mateix parlar d'una cosa que té vint-i-cinc anys o trenta, amb molts vicis adquirits, que d'una cosa que tot just començava. Jo espero que mai no es repetiran els vicis de TVE a TV3. A TV3 hi havia una cosa suggestiva, que era el fet de començar. Jo sempre he participat en aventures que començaven. Vaig començar amb el *Mundo Diario*; vaig fundar la primera emissora d'FM de Barcelona, a Radio Barcelona; vaig crear *Vibraciones*; vaig ser

al començament de Radio 4... M'agrada molt estar en els inicis d'alguna cosa perquè hi ha molts estímuls, moltes ganes de fer coses. Amb TV3, tots van marcar el principi amb la nostra empremta, i ara, algunes coses que es fan són una mica el nostre estil.

Una altra de les diferències és que, a TV3, vaig poder fer-me l'equip de dalt a baix, tal com jo volia, mentre que a TVE part de l'equip era imposat, perquè molts estaven en plantilla. Són diferències fonamentals. A més, a TV3 he tingut l'avantatge de partir dels errors de Televisió Espanyola. Jo, que he estat set anys a TVE, és

molt important el gest d'aquell tio. Potser t'està dient una mentida i amb la cara està pagant, ¿m'entens? Això, a la ràdio, és impossible: sents el que sents, i és així. A televisió guanyes el gest, l'expressió, el tic... L'entrevista és un gènere supertelevisiu, per això em feia molta il·lusió.

—*Quan els personatges famosos que participen en el teu programa arriben a Barcelona, ¿els has d'explicar què és Catalunya i tota aquesta història?*

—És clar. Sobretot al principi, després ja ens han anat coneixent. Recordo que el convidat del primer programa

DOMÈNEC UMBERT

«Espero que a TV3 mai no es repetiran els vicis de TVE».

perfectament què no he de fer a TV3. Tens un model a no seguir.

—*¿Per què es va acabar el Musical-Express, que era un programa que tenia molta audiència?*

—Es va acabar perquè me'n vaig anar. Vaig passar a TV3, i encara van passar un parell de programes que teníem gravats.

—*El fet de passar de programes musicals a fer un xou televisiu, ¿va representar un canvi molt gran?*

—Jo volia un repte nou. Portava molts anys fent pop, que sempre m'ha interessat; la prova és que en el meu programa hi ha molt de pop, però volia fer una aventura diferent. A Ràdio 4 ja estava fent magazines i coses d'entrevistes, bàsicament.

El gènere d'entrevistes m'interessa molt. A *Fotogramas* vaig fer-ne prop de cinc-centes. Però a televisió, l'entrevista agafa tot el seu esplendor perquè no és veritat que la televisió sigui la ràdio amb imatge. Quan tu veus un senyor respondre a una entrevista, és

ma era l'home que feia de professor a la sèrie «Fama», el professor Sorowsky. Li vam haver d'explicar tot: que érem una televisió petita, etcètera. El que passa és que per als estrangers, sobretot per als americans, no és massa complicat d'explicar, no ja Catalunya (això és complicat sempre), sinó explicar què és una tele local. Allà, pel sistema de televisió per cable, tenen moltes televisions. No cal donar-ne massa explicacions. El que passa és que nosaltres no preteníem captar l'audiència a través de famosos, sinó que l'esquema del programa era aquest. Es tractava de fer a Catalunya, des de Barcelona, un punt de trobada de diversos personatges que venien de llocs diferents per explicar-nos alguna cosa. Aquesta és una norma que hem mantingut.

—*¿Quines són les diferències entre la primera etapa del teu programa, i aquesta nova, que començarà el mes de gener?*

—Bé, encara hi estem treballant. En

principi, tinc molt clar que m'agradaria potenciar tot el tema del *talk show*, és a dir, la conversa, la paraula, a través de col·loquis, intervencions del públic... Crec que en el tema artístic, d'actuacions, hem arribat al màxim, no perquè ho hem fet molt bé, sinó perquè hi ha un estàndard, que és el que fem. On podem aportar més és en el tema de la conversa. A més, sembla que és una de les parts que més agrada al públic. Volem anar per aquí, encara que no està del tot decidit.

—*¿És molt complicat portar música en directe per a un programa d'aquesta mena?*

—Aquesta és una obsessió meva. Hauria pogut fer el programa només amb *play-backs*, però des de fa molts anys estic lluitant per la música en viu. Era un altre repte. Pensa que hi ha hagut setmanes amb cinc actuacions en directe, amb so viu. I quan no ha estat així, ha estat perquè no era possible tècnicament. És una cosa personal, de voler fer música en viu.

—*¿Com se't va acudir tenir orquestra pròpia?*

—Sóc molt amic del Bardagí i, quan em vaig plantejar el programa, vaig pensar de tenir-ne una. Hi ha molts programes d'Estats Units que tenen orquestra pròpia. Jo sabia que ell podia crear-ne una i dirigir-la. Era més conegut com a guitarrista, però també com a pianista. Feia arranjaments per a altres artistes, i dirigia a les gravacions. També sabia que li feia molta il·lusió, i com que jo volia que hi hagués una orquestra al programa, doncs, es va tirar endavant.

—*A part d'això, ¿esteu escrivint una novel·la junts?*

—Sí, portem un any fent una novel·la. Tenim 50 holandesos i encara va per a llarg. No tenim temps, aquest és el problema.

—*¿Va de televisions?*

—Una mica sí. De fet, és una novel·la d'humor. El punt de sortida és un personatge de televisió i les relacions amb el seu equip.

—*¿Quina importància tenen els guionistes quan fas l'entrevista?*

—No cal dir-ho, hi ha un equip. L'avantatge o el desavantatge del directe és que tot ha d'estar molt previst perquè pugui haver-hi improvisació. Si no, és impossible, perquè estàs massa pendent del que no s'ha resolt.

Jo em sento molt còmode treballant perquè hi ha un equip que ja ha treballat abans. Pensa que, quan decidim un personatge, l'analitzem amb l'equip de guionistes; mirem per on creiem que podem anar; un guionista

«Explicar què és Catalunya és complicat sempre».

parla amb el personatge; i sobre això es construeix l'entrevista. Jo diria que un quaranta per cent del que es pregunta és improvisat, però és perquè hi ha un guió molt bo al darrere. Si no hi hagués guió, potser improvisariem més, però seria molt menys brillant. Jo sé que amb el guió tinc una part coberta, però la gràcia del directe és que, de vegades, el personatge diu alguna cosa que no esperaves i has de reaccionar.

—*Ara ets molt més famós, ¿això t'ha causat problemes de popularitat, d'aquests que diuen que tenen els personatges públics?*

—Ha estat una cosa lenta. A *Musical Express* teniem un públic molt especialitzat, però molt fidel alhora. El tio que et seguia et seguia molt. I per a ell, eres un tio important. Hi havia un sector de la població interessat en aquest programa. I més gran del que no em pensava, perquè després m'he trobat, sorprenentment, gent com Joaquim Ferrer (el conseller) o Carlos Garaikoetxea, o l'Ernest Lluch, que m'han confessat que seguien el *Musical Express*. I no és el públic típic del *Musical Express*. No és el mateix cas del Pepe Navarro, que d'un dia per l'altre li van donar un programa que veia tothom i de ser un senyor desconegut va passar a ser superconegut. A mi, com que vaig anar sortint gra-

dualment a Televisió Espanyola, no em va passar el mateix.

Passar de colp i volta a fer *L'Àngel Casas Show* és molt diferent. A Catalunya, la intensitat puja d'una manera desafortada, però ja hi estàs acostumat. No t'agafa de colp, ¿m'entens? El problema és que, de colp i volta, et creguis molt important, o molt imprescindible en el tarannà del país. Això és fotudíssim, perquè no ho ets en absolut. Però si només et reconeixen, o vas a comprar una cosa i et fan descompte, és una altra història. És fàcilment assimilable. A més, això m'ha agafat amb quaranta anys i vint anys de professió.

—*¿Creus que a TV3 s'està creant un cos de funcionaris similars al de Televisió Espanyola?*

—Jo crec que hi ha el perill que es creï. Jo no l'he trobat. És evident que, abans, la producció era molt més àgil, perquè s'havien de repartir menys papers. Ara tot s'ha de controlar molt més, i és lògic. Hi ha el perill que tots ens convertim en funcionaris, però, no sé com, s'hauria d'eludir. En el fons, cobrem del govern, estem en una televisió pública, i aquest caràcter públic ens ha de fer anar molt amb compte per no convertir-la en televisió de funcionariat. De moment, no ho he trobat. Estic molt content de l'equip que tinc, amb producció, amb

direcció i m'agradaria seguir així.

—*Quant costava un programa Àngel Casas Show?*

—Quatre quilos. Quan el tornem a fer espero que ens donaran un deu per cent més. Però, des del dia que va començar, va costar quatre quilos. Aquest any es pot haver incrementat amb l'IVA. No crec que sigui un disbarat pensant que les actuacions són en directe. I que hi ha cent persones pencant-hi.

—*En aquesta mena de programes, cíclicament surten personatges estranys: que trenquen rellotges amb la mirada, que han parlat amb una Verge, què han fet resuscitar una bruixa... que sembla que visquin d'això. ¿Us han enredat alguna vegada?*

—En general, jo sóc molt-escèptic. Ho sóc en política, en art, etcètera, imagina't amb aquests personatges. Però, alhora, sóc respectuós i penso que tot té la seva funcionalitat. En aquest cas,estic segur que m'han colat moltes coses, però tampoc no dic a l'espectador que allò sigui cert.

—*¿Però hi ha una màfia de gent que viu de sortir als diferents Àngel Casas Show que es fan pel món?*

—Probablement sí. Nosaltres, de totes les maneres, no hem repartit mai un personatge. I tampoc no ens els han demanats. Hem portat el que ens ha interessat. Fa anys, va haver-hi el cas de l'Uri Geller, que era una mica això. Però són personatges que també s'han de tractar.

—*Per als futurs clients de l'Àngel Casas Show del País Valencià, que encara no han vist el programa, ¿com el definiríes?*

—La idea d'aquest programa és americana, que són els que van inventar la televisió i, sobretot, la televisió espectacle. Per contagi de totes les televisions que tenen un programa d'aquest tipus, fem aquest. El que hem intentat és agafar aquesta idea i transformar-la en una idea catalana. Que fos un programa fet des d'aquí. M'han agafat a mi, que sóc un tio d'aquí, d'aquest país. Sóc un català prototip o tipus o com vulguis dir-ne. Tinc els tics característics del país; sóc una mica ingenu, d'una banda, però escèptic, de l'altra. Sóc una mica «soccarrón», que en diuen, i a través meu es fa aquesta transformació. Els personatges també canvien, la música no és la mateixa, i s'intenta evitar el que a Madrid anomenaven «televisió antropològica». Jo no sóc antropològic, la gent que treballa amb mi tampoc, i TV3 tampoc. Estem fent un programa català amb mides internacionals. □

LA CLÍNICA ACUARIO, PRECINTADA

Les detencions de València

Mentre a Barcelona es realitzava un avortament davant els mitjans de comunicació, a València, la setmana passada, era precintada la Clínica Acuario.

F. Nicolàs

La irrupció de la policia a la Clínica Acuario de València, un centre dedicat a la medicina integral, no estigué directament relacionada, com es digué en un principi, amb la cadena

gacions iniciades per la policia podrien haver relacionat aquest avortament —causa de l'hemorràgia— amb les activitats de la clínica Acuario, relació encara no provada. Segons Virgilio Latorre, totes les diligències practicades s'han centrat exclusivament en el possible aclariment

Avortament davant els mitjans de comunicació, realitzat la setmana passada a Barcelona.

de detencions massives en centres avortistes que ha precedit l'ampliació de la Llei de Despenalització de l'Avortament, finalment aprovada el 21 de novembre pel consell de ministres. Un dia abans, a les cinc de la vesprada, sis dels treballadors de la clínica eren detinguts per la policia en arribar al seu lloc de treball, mentre el centre era escorcollat i precintat l'arxiu de fitxes mèdiques. Hores després, els tres administratius i els tres membres del personal sanitari detinguts eren posats en llibertat condicional per ordre del jutge, Adrian Varillas, que decretà el secret del sumari. Segons l'advocat Virgilio Latorre, que assisteix els encausats, el motiu del registre i les detencions podria estar relacionat amb la mort d'una jove de 19 anys a la qual s'havia practicat recentment una intervenció d'avortament.

Aquesta dona, que no ha estat identificada, morí a conseqüència d'una fractura de crani quan caigué en terra desmaiada mentre tenia una forta hemorràgia vaginal. Les investi-

d'aquest cas, deixant de banda les activitats mèdiques que poguessen tenir lloc a la clínica. El col·lectiu Acuario, encapçalat pel ginecòleg Pere Enguix, fou el primer grup que es declarà, anys ençà, responsable de milers d'intervencions avortives. Les seues clíniques a València, Castelló i Dénia, dedicades en un principi a planificació familiar i assistència ginecològica i tocològica, han anat ampliant-se en els darrers anys als més diversos camps de la medicina, sempre des d'un punt de vista apropiat a les teràpies naturals o «toves». En aquests moments pesa encara sobre Pere Enguix un procés per diverses intervencions d'avortament, que admeté haver realitzat, a l'igual que la seua col·laboradora Adela Sauce, que s'autoinculpà davant el jutge d'haver provocat centenars d'avortaments durant els darrers deu anys. Les activitats del grup Acuario no han estat interferides per la policia, en els últims anys, ni una sola vegada, a diferència de les d'altres centres. □